

Współczesne tendencje w kształtowaniu miejskich terenów zieleni

2018-03-06

Współczesne tendencje w kształtowaniu miejskich terenów zieleni polegają na wprowadzaniu zieleni do wnętrza miast, przywracając architekturze cechy obiektów natury, co potwierdza zasadę, że architektura i zieleń powinny tworzyć nierozzerwalną całość, a zieleń musi stać się trwałym elementem architektury domów.

Tendencja ta przejawia się poprzez:

- wykorzystywanie najmniejszych skrawków wolnych ścian, dachów i tarasów do tworzenia niewielkich enklaw roślinności dzięki m.in. pnączom wspinającym się lub zwisającym kaskadami liści. Sadzenie pnączy jest próbą wyrównania niekorzystnej w skutkach utraty wolnego krajobrazu, jaki stanowiły kiedyś parki i ogrody. Rośliny pnące są tworzywem przyszłościowym ogrodów w zwartej zabudowie. Nie zabierają tak cennego w miastach miejsca, a ich zieleń daje ogromne ilości tlenu, urozmaica elewacje budynków, zmniejsza ich wychłodzenie w zimie i utrzymuje chłód w lecie, wysusza powierzchnie ścian i tłumi hałas. Fasady budynków pokrytych zielenią stanowią ważną przestrzeń życiową dla licznych przedstawicieli świata zwierzęcego - ptaków, pszczoł, motyli, co pomaga w ich przetrwaniu, a tym samym w utrzymaniu niezakłóconego obiegu życia w przyrodzie. Ze wszystkich sposobów zazieleniania miasta sadzenie pnączy jest najmniej pracochłonne i najtańsze. Pokryte roślinnością elementy budynków - ściany, tarasy, balkony i garaże stanowią dodatkową, użyteczną ekologicznie zieleń, uzupełniającą tereny zieleni miejskiej;
- tworzenie "ogrodów na dachach" jako poszukiwanie nowego modelu organizacji życia człowieka w mieście z zapewnieniem mu najkorzystniejszych warunków środowiskowych Budowa "zielonych dachów" sprawia, że ekspansja zabudowy niekoniecznie oznacza ubytek zieleni. Ogrody na dachach umożliwiają wypoczynek tam, gdzie nie ma możliwości urządzenia w pobliżu większej powierzchni zieleni, stwarzają trwałą przestrzeń życiową dla roślin i zwierząt, oczyszczają powietrze i tłumią hałas, a ponadto stanowią ochronę dachu przed nadmiernym ogrzaniem i gwałtownymi zmianami temperatury;
- stosowanie w centrum miast zieleńców z większą liczbą roślin zielnych okrywowych, krzewów i krzewinek, w kompozycji z elementami kamiennymi i nawierzchnią żwirową oraz - dla równowagi - dużych przestrzeni zieleni dla celów rekreacyjno - wypoczynkowych na obrzeżach;
- coraz częstsze stosowanie zieleni na szkło (np. elewacje budynków) lub w betonie (np. murki, pojemniki). W tej nienaturalnej scenerii wymaga ona innego wyeksponowania, staje się bowiem równoprawnym współuczestnikiem formy architektonicznej.